

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 226/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. júna 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ZOBORSPED s. r. o., Oravská 13, Nitra, IČO 47 811 714, zastúpenej advokátskou kanceláriou Petruška & partners s. r. o., Kupecká 18, Nitra, konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta JUDr. Svorada Petrušku, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 31 Cb 24/2018-50 z 8. januára 2019 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 26 Cob 25/2019-76 z 30. apríla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti ZOBORSPED s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2019 doručená ústavná s'ťažnosť obchodnej spoločnosti ZOBORSPED s. r. o., Oravská 13, Nitra, IČO 47 811 714 (ďalej len „s'ťažovateľka“, v citáciách „s'ťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 31 Cb 24/2018-50 z 8. januára 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 26 Cob 25/2019-76 z 30. apríla 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Na zasadnutí pléna ústavného súdu 27. mája 2020 bol schválený Dodatok č. 1 (ďalej len „dodatok“) k Rozvrhu práce ústavného súdu na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 (ďalej len „rozvrh práce“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júna 2020. V súlade s čl. I bodom 4 dodatku bola uvedená vec, keďže ide o vec pridelenú do 31. mája 2020 sudcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktorá nebola k tomuto dňu vybavená odložením podľa § 53 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ani v nej nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, pridelená sudcovi spravodajcovi Ivanovi Fiačanovi, ktorý sa v súlade s čl. I bodom 1 dodatku stal členom tretieho senátu ústavného súdu.

3. Z obsahu ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd vydal 30. júla 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 24/2018 platobný rozkaz, ktorým

zaviazal sťažovateľku (žalovanú) na zaplatenie sumy 750,00 € s príslušenstvom. Predmetný platobný rozkaz doručoval sťažovateľke do elektronickej schránky. Sťažovateľka podala 23. novembra 2018 proti platobnému rozkazu odpor, ktorý bol napadnutým uznesením okresného súdu odmietnutý ako oneskorene podaný podľa § 267 ods. 2 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Krajský súd v Nitre o odvolaní sťažovateľky rozhodol napadnutým uznesením z 30. apríla 2019, ktorým napadnuté uznesenie okresného súdu z 8. januára 2018 potvrdil a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Sťažovateľka je presvedčená o tom, že *«jedine doručenie do vlastných rúk žalovaného vylučuje akékoľvek pochybnosti o tom, či sa žalovaný náležitým spôsobom dozvedel o proti nemu vedenom konaní a o jemu uloženej peňažnej povinnosti alebo nie.*

... Keďže Civilný sporový poriadok vylučuje použitie náhradného doručenia podľa § 111 ods. 3 a § 116, aj vzhľadom na judikatúru Ústavného súdu SR, históriu vzniku tohto ustanovenia, a najmä vzhľadom na základné princípy, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok, najmä čl. 2 ods. 1 („...“), čl. 2 ods. 2 („...“), čl. 3 ods. 1 („...“), čl. 5 („...“), čl. 6 ods. 1 („...“) a vzhľadom na princíp rovnosti strán pred súdom a práva na spravodlivý proces máme zato, že sa pri platobnom rozkaze vylučuje akákoľvek forma náhradného doručenia. V opačnom prípade máme zato, že by zákonodarca musel daný spôsob náhradného doručenia zakotviť priamo v civilnom sporovom poriadku a nie iba samostatne v zákone o e-governmente, ktorý sa daným ustanovením dostáva do rozporu s ustanoveniami Civilného sporového poriadku o platobnom rozkaze.».

6. Krajský súd v rámci svojho odôvodnenia poukázal na to, že *„od 1. novembra 2017, na základe schválenej novely zákona o e-Governmente, tzv. fikcia doručenia (podľa ktorej sa elektronický úradný dokument považuje za doručený uplynutím 15-dňovej lehoty bez ohľadu na to, či si ho adresát v e-schránke otvoril, alebo nie) platí už aj na platobný rozkaz. Po 15 dňoch tak začnú plynúť účinky doručeného platobného rozkazu bez ohľadu na to, či si dotknutá osoba túto poštu prečítala alebo nie. Dovtedy účinné ustanovenie § 32 ods. 6 písm. a) zákona o e-Governmente bolo vypustené z dôvodu*

aplikácie fikcií doručenia aj v prípadoch, kde to doteraz nebolo možné, pretože podľa osobitných predpisov bolo náhradné doručovanie vylúčené.“. Sťažovateľka v rámci svojej argumentácie uvádza, že „uvedené ustanovenie je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku o platobnom rozkaze ako aj so samotnými zásadami Civilného sporového poriadku a v neposlednom rade je porušením princípu práva na spravodlivý proces ako aj princípu rovnosti strán konania pred súdom. Uvedenou argumentáciou sa vytvárajú dve kategórie občanov s rôznymi právami. Prvá kategória občanov sú osoby, ktoré nepoužívajú elektronickú schránku a preto sa na nich nevzťahuje fikcia doručenia pri platobnom rozkaze a pri druhej skupine občanov, ktorá používa, resp. má aktivovanú elektronickú schránku, pôjde o občanov, ktorým súdy odoberajú určité práva, ktoré im Civilný sporový poriadok priznáva a na ktorých zásadách je aj Civilný sporový poriadok od svojho počiatku založený, keďže u nich sa fikcia doručenia pri platobnom rozkaze uplatní. Okrem toho, právnickým osobám je elektronická schránka aktivovaná automaticky a nemá preto možnosť výberu, pričom automaticky prichádza o práva, ktoré mu Civilný sporový poriadok pri platobnom rozkaze jednoznačne priznáva. Uvedené rozhodnutie súdu okrem iného spôsobuje, že požíva právnu ochranu zjavné zneužitie práva, resp. že na nezákonnom základe je postavené právoplatné rozhodnutie súdu. Ako žalovaný už aj vo svojom odpore uviedol, platobný rozkaz bol vydaný na základe faktúry, ktorú predložil žalobca súdu v návrhu na vydanie platobného rozkazu, hoci takúto faktúru žalovaný vo svojom účtovníctve neeviduje a aj ju žalobcovi riadne a včas vrátil na znak nesúhlasu s ňou. Ani Okresný súd ako súd prvej inštancie a ani Krajský súd ako odvolací súd sa nezaoberali otázkou, či sťažovateľ bol vôbec prihlásený do elektronickej schránky počas obdobia, keď mu bol doručený platobný rozkaz a obdobia, keď si zásielku prebral. Z uvedeného by bolo zrejmé, že sťažovateľ v predmetnom období v elektronickej schránke ani nebol prihlásený, pričom ihneď po prihlásení prebral predmetnú zásielku a reagoval na ňu.“.

7. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v záhlaví označených práv napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde.

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní ... rovní.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

15. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k týmto označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08). Obdobne to platí aj na základné právo podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva zaručeného čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu z 8. januára 2019 (bod 3) a napadnutým uznesením krajského súdu z 30. apríla 2019 (bod 4), ktoré sťažovateľka považuje za „*postavené na nezákonnom základe*“ (bod 6).

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného súdu z 8. januára 2019

17. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého uznesenia okresného súdu bol príslušný krajský súd, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutie okresného

súdu v tejto veci, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu z 8. januára 2019, odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (podobne IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09 a iné).

K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajského súdu z 30. apríla 2019

19. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia označených práv aj napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu, ktorým bol odpor podaný sťažovateľkou odmietnutý ako oneskorene podaný. Sťažovateľka napadnuté uznesenie krajského súdu považuje za „*postavené na nezákonnom základe*“. Súčasne sťažovateľka uviedla, že uplatnila všetky opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je oprávnená podľa osobitných predpisov.

20. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013, III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04).

21. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany, a pred tým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde

a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 CSP). Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017).

22. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Citovaná právna úprava (účinná od 1. júla 2016) presunula ťažisko tvrdenia a preukazovania väd zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na dovolateľa, ktorý limity posúdenia prípustnosti dovolania určuje obsahom podaného dovolania.

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka je presvedčená, že náhradné doručenie je pri platobnom rozkaze vylúčené, a preto jeho uplatnenie okresným súdom a potvrdenie napadnutým uznesením krajského súdu považuje za porušenie základného práva na súdnu ochranu, základného práva na rovnosť účastníkov súdneho konania a práva na spravodlivé súdne konanie. Z uvedeného je preto zrejmé, že sťažovateľka sa ochrany svojich práv mohla domôcť prostredníctvom dovolania, ak konanie ako celok nevykazovalo znaky zákonnosti a spravodlivosti.

26. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutia spravodlivosti) [uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 155/2017 z 25. októbra 2017].

27. Ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach danej veci napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu o odmietnutí odporu proti platobnému rozkazu má ten následok, že konanie definitívne končí bez toho, aby vec bola vecne prejednaná odvolacím súdom, v dôsledku čoho strana sporu s konečnou platnosťou stráca možnosť ďalej uplatňovať svoje procesné práva a rovnako s konečnou platnosťou zvrátiť stav nastolený platobným rozkazom.

28. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti netvrdí ani nepreukazuje, že dovolanie podala, a preto ústavný súd vychádzal zo skutkového stavu, že dovolanie podané nebolo. Nevyužitie zákonnej možnosti podať dovolanie nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv; a túto možnosť sťažovateľka v tomto prípade mala.

29. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti judikoval, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť je lehota pre podanie sťažnosti ustanovená § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Tento princíp sa napokon premietol i do ustanovenia § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

30. Keďže sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, v okolnostiach jej prípadu ani neprichádzal do úvahy prípadný možný postup ústavného súdu v zmysle § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

31. Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol ako neprípustnú.

32. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími návrhmi v nej obsiahnutými už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2020

Martin Vernarský
predseda senátu